

замъкътъ се затресълъ, разлюлълъ и изчезналъ. Иоханъ и момата съ бѣлитѣ дрехи останали сами на височината. Мѣсечината грѣла.

— Азъ съмъ царицата на самодивитѣ, — казала тя, — но единъ день съмъ заспала на омагьосана земя и съмъ се прѣвърнала на бѣла коза, докато нѣкой се осмѣли да прѣмине моста, да откачи рога и да изсвири съ него. Сега ти ме освободи, и азъ искамъ да ти се отплатя. Избери си едно отъ тѣзи три нѣща:

Да станешъ богатъ: ще имашъ много злато и сребро; да станешъ голѣмъ юнакъ, или да станешъ поетъ, да радвашъ сърцата на хората съ пѣснитѣ си.

— Ще стана поетъ, — казалъ Иоханъ, — защото пѣснитѣ сж по-добри отъ златото и побѣдитѣ.

Тогава мъгла замръжила очитѣ му и той заспалъ. Кога се събудилъ, той се намѣрилъ на стрѣмнината близо до тѣхната къща. Козитѣ му пасѣли около него. И той си помислилъ, че всичко това е сънь.

Когато порастналъ, Иоханъ станалъ великъ поетъ. Хората се опоявали отъ неговитѣ пѣсни.

Тогава той захваналъ да се съмнява дали всичко това е било сънь.

Прѣв. Д. Мавровъ.

Пролѣтъ.

Слънчевитѣ лъчи
Силно вече грѣятъ;
Пойни птички вредомъ
Сладичко ни пѣятъ.

Вредомъ цвѣте красно:
По поля, долини.
Съ хубость се покрили
Планини, рѣтлини.

Пролѣтъ сладка, мила
Дойде тука вече.
Всичко мрачно, грозно
Отлетѣ далече.

Ч. Н. Чендовъ.